

„Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile” (Matei 28, 19)

REFLEXIE BIBLICĂ „Precum tu m-ai trimis în lume, și eu i-am trimis pe ei în lume” (In 17,18)

Nu trebuie să uităm niciodată că punctul de plecare original al misiunii se găsește în Dumnezeu. Nu degeaba citim că Paul și Barnaba au fost „trimiși de către Duhul Sfânt” (Fap 13,4). El are ultimul cuvânt de spus în ceea ce privește inițiativa, ca de altfel și în ceea ce privește scopul misiunii: „În aceasta constă viața veșnică: ca să te cunoască pe tine, unicul și adevăratul Dumnezeu, și pe cel pe care l-ai trimis, Isus Cristos” (In 17,3).

Misiunea noastră în lume este simpla consecință a aceleia pe care Isus deja o primise de la Tatăl (cf. In 20,21: „Precum Tatăl m-a trimis pe mine, și eu vă trimit pe voi”), și constă într-o implicare existențială a omului, ce se regăsește într-un plan de mare anvergură, conceput și condus de Dumnezeu în Isus Cristos (cf. In 6,29: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: ca să credeți în cel pe care El l-a trimis”). Așadar, nu este vorba de a promova la nivel internațional un produs comercial, ci de a oferi oamenilor o dimensiune a vieții ce trece dincolo de orice strategie de export. Constă în a face cunoscut cât de mult ne iubește Dumnezeu, mai precis în ce măsură Dumnezeu ne-a iubit în decursul istoriei în persoana lui Isus Cristos și în aceeași măsură cum această iubire nu poate fi trecută cu vederea, deoarece „nimeni și nimic nu va mai putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu care se manifestă în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom 8,39).

Experiența de credință și de misiune a Lucilei – tânără din AC – Argentina

În aceste vremuri, ca de altfel cum ar trebui să fie mereu, fiecare zi trăită de creștini trebuie să se orienteze după această citare evanghelică. Al meu „astăzi” este în Argentina, o țară frumoasă și mare din America de Sud, populată de emigranți și de fiii emigranților de odinioară. Ceea ce vrea să spună expresia „toate neamurile”, o văd în țara mea. Mai mult, toată viața mea este influențată de ea și se caracterizează prin trăirea stilului de viață propus de Acțiunea Catholică, de care m-am atașat încă de la vârsta de 11 ani: „sfințenia”. Combinând aceste două premise, zi după zi acest stil de viață mă însoțește și mă ajută să înfrunt realitatea cotidiană cu alți ochi, dintr-un alt punct de vedere.

Familia mea, prietenii mei, colegii mei de muncă, vecinii mei sau chiar persoanele necunoscute întâlnite pe stradă: sunt frații mei în Cristos, cărora trebuie să le transmit trăirea mea în Cristos cel Înviat. Trebuie să-i însoțesc în propria lor experiență de sfințire. Nu este o chestiune ușoară, din păcate preocupările zilnice, oboseala acumulată în urma activităților de tânăra implicată în lumea de azi, mă fac să uit uneori ceea ce este esențial pentru viața mea. Esențial este doar Cristos: îl întâlnesc în fiecare Sfântă Împărtășanie, în fiecare rugăciune și în slujirea fratelui meu mai mare sau mai mic, și toate acestea contribuie la construirea Împărăției lui Dumnezeu, arătând-o aproape și mereu mai accesibilă cunoașterii din partea oamenilor.

Fericitul ADILIO DARONCH, tânărul prieten al lui Cristos!

Biografia

S-a născut în luna octombrie a anului 1908 la Dona Francisca, într-o familie modestă într-o zonă izolată a Braziliei. De mic copil, iubea rugăciunea și ajuta preotul în celebrarea Liturghiei. La vârsta de 16 ani a fost ucis împreună cu părintele Manuel Gómez González de către niște revoluționari întâlniți pe cale în timpul unei călătorii cu scop pastoral, adică vizitarea comunităților creștine îndepărtate. Facem referire la el pentru exemplul său puternic de trăire a prieteniei cu Cristos!

Rugăciune

Pentru meritele exemplului de trăire a virtuților, o Fericite, să fim și noi acceptați printre prietenii lui Cristos, în această viață ca și în cea viitoare! Amin.

CREZUL/2   Cred în Dumnezeu Tatăl

Să credem în Tatăl care creează și face totul posibil: încrederea noastră, mai înainte de toate, o avem în această origine; nu este vorba numai de o origine îndepărtată, origine a tot ceea ce există și are viață (și aceasta bineînțeles). Dar, în primul rând, înseamnă a crede că originea de la care eu și viața mea venim, este o origine care garantează, nu ne lasă să ne pierdem, nu ne va lasă să cădem. Este imaginea paternă eficientă: lăsând deoparte sentimentalismele ușoare, „tatăl” este în cultură cel care ne apără, ne protejează, care face posibilă creșterea și o îndrumă, care găsește timp și spațiu pentru fiecare dintre fiii săi, care face posibilă fraternitatea, deoarece consimte ca fiecare să aibă ceea ce are într-adevăr nevoie. Este foarte greu astăzi să ne apropiem de această imagine de părinte pentru că experiențele noastre concrete de paternitate sunt ambigue, uneori greoaie, pentru că rolul părintesc caută să se redefinească, pentru că există părinți nesiguri, iar a avea un părinte sau a fi un părinte pare câteodată o misiune imposibilă.

Noi credem în Dumnezeu Tatăl, părintele lui Isus Cristos, cel care a avut grijă de el și l-a înviat, așa mort cum era, făcând din noi un popor de frați; credem în Dumnezeu Tatăl care în providența sa are grijă și de noi și de lume și nu va permite ca vreunul să se piardă; credem în Dumnezeu Tatăl care a voit ca viața să fie și ea să aibă un loc bine definit, lumea (Pământul), și un timp, istoria, pentru a înflori și a deveni din plin ea însăși.

Noi credem în Dumnezeu Tatăl și pentru că, dacă originea noastră ne-a garantat viitorul, putem trăi fără frică. *Pentru ca și noi, devenind fiu cu Fiul, să ne putem ruga exclamând în același Spirit: Abbà Padre!”*

Mesajul Sfântului Părinte Benedict al XVI-lea - Deveniți ucenici ai lui Cristos

<http://www.zmtromania.ro/mesaj/>

Traducere: Adriana Ianuș

